

Gradska galerija Antun Gojak

Grad Makarska

POKROVITELJ
Grad Makarska

ORGANIZATOR
Gradska galerija Antun Gojak

autorski projekt "More moru"
izložba slika Petra Andrijaševića i zbirka poezije Veljka Barbieria

Postav izložbe: Josip Karamatić
Trajanje izložbe: 1. - 15. listopada 2015.
Mjesto održavanja: Gradska galerija Antun Gojak

Izdavač kataloga: Gradska galerija Antun Gojak
Broj izdanja: 99
Autor predgovora: Josip Karamatić
Grafička priprema, oblikovanje i tisak: Quadart, Makarska
Fotografija: Krešimir Žanetić

Naklada: 200 kom

Gradska galerija Antun Gojak
Don Mihovila Pavlinovića 1
21 300 Makarska
e-mail: galerija.agojak@makarska.hr

www.galerija-antun-gojak.hr

More moru

izložba slika
Petra Andrijaševića

zbirka poezije
Veljka Barbieria

Gradska
Galerija
Antun
Gojak
1. - 15.
Listopada
2015.

“To je okus mora,
star kao prva voda.”

Petar Andrijašević

PRVA VODA

*Zagrizeš u more, ne osjećaš sol, samo broncu bradatih božanstava.
Dubina sluša jezik filozofa i mornara, oni mreškanje pijeska.
Teški su to i vlažni snovi. A more se cijedi među zubima.
Mene splavara kojeg još vrebaju valovi.
Pjene se i bistre te kapi. Imaju okus stariji od zemlje i kamena, stariji od mene i
mojih predaka, prvih plivača. Stariji od riba, vina i ulja. Stariji od zemlje, stariji od svih bića.
To je okus mora, star kao prva voda.*

Veljko Barbieri

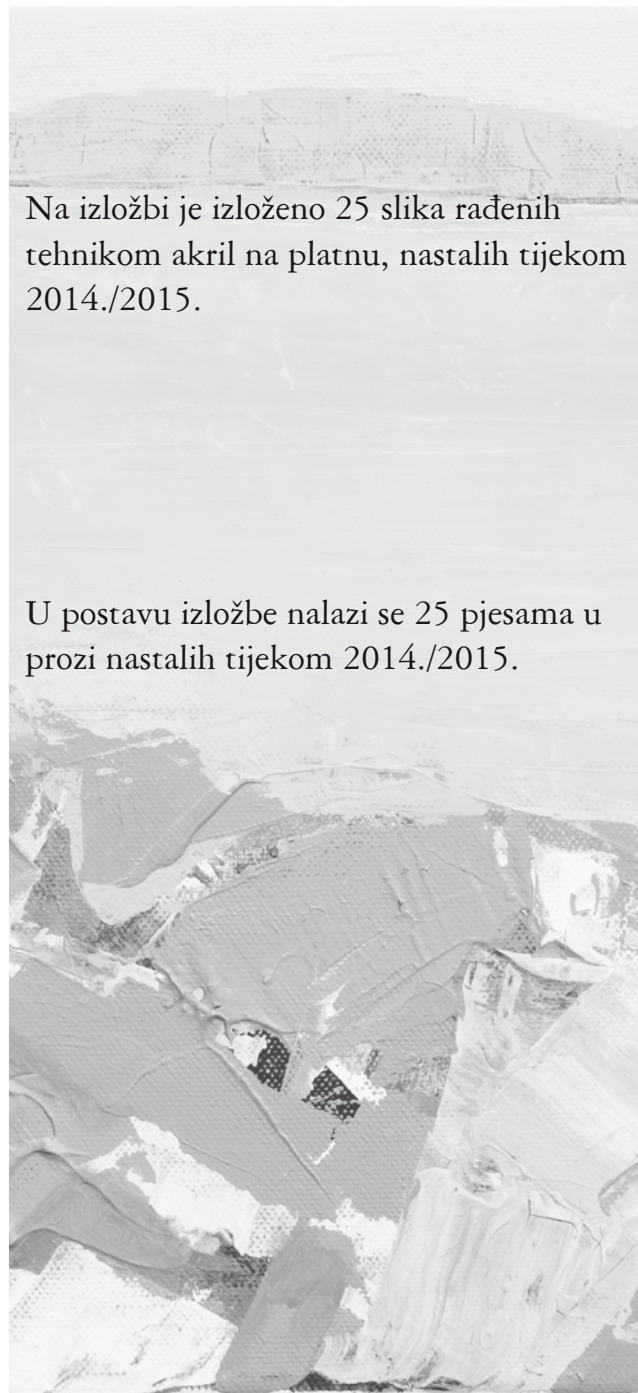

Petar Andrijašević

KIŠA NAD MOREM

*Kiši nad morem sa glasnim šapatom. Sitne kapi bodu kao igle, morsko inje otreslo
sa munje. Nad njima tutnji olovo neba, a pod njima glasno brboće i šapće more.
I dalje kiši na pučini. Kiša nosi miris oluje u oblacima. Kao mokra kadulja u
kliskim škrapama koje drbte pred kapima. To su posljednje utvrde kamena pred
slanom vodom.
Oštra je kiša nad morem. Čuje se njezin šapat iz daljine. Pa probada i siječe sve
zemaljsko. Kapima koje mrmore i bole.*

Veljko Barbieri

Na izložbi je izloženo 25 slika rađenih tehnikom akril na platnu, nastalih tijekom 2014./2015.

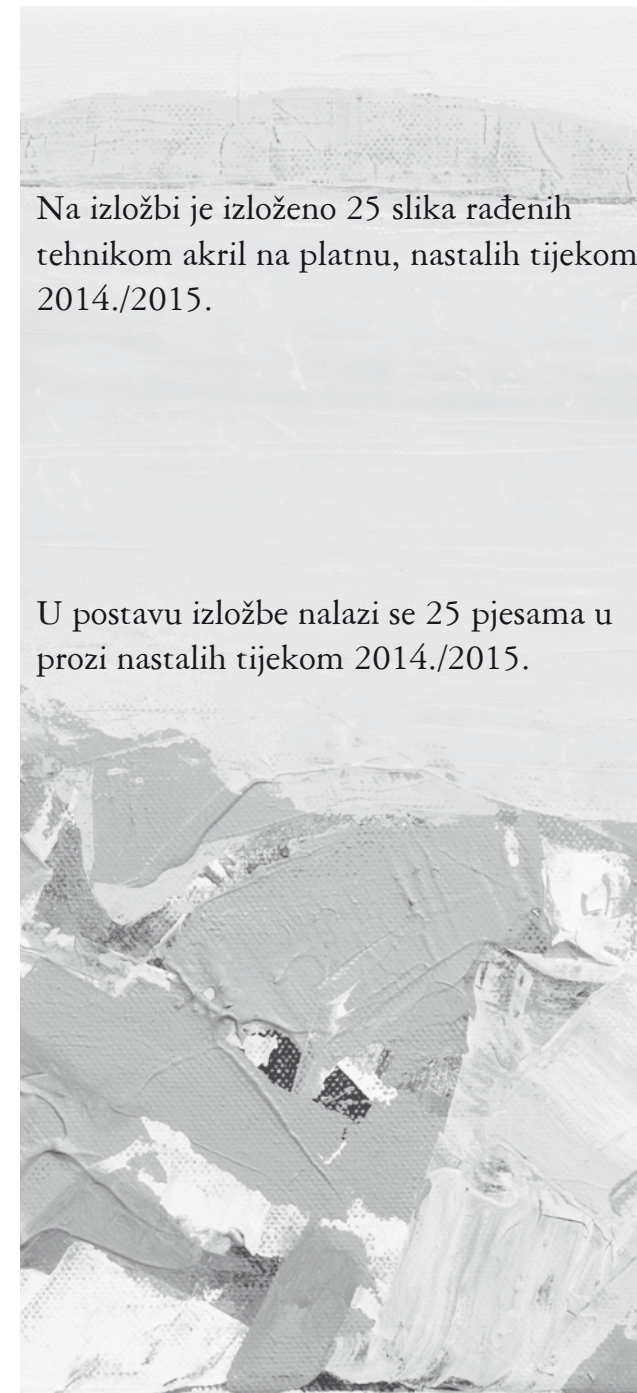
U postavu izložbe nalazi se 25 pjesama u prozi nastalih tijekom 2014./2015.

Petar Andrijašević

rođen je 1958. u Splitu.
Osnovnu školu i Gimnaziju završio je u Makarskoj.
Studirao je stomatologiju i ALU u Sarajevu.
Živi u Makarskoj i Genevi.
Izlaže od 1983.

Veljko Barbieri

rođen je 1950. u Splitu.
Jedan je od najpoznatijih hrvatskih književnika. Dosad je objavio 32 knjige proze, eseja i poezije.
Dobitnik je više značajnih domaćih i međunarodnih književnih nagrada, a knjige su mu prevedene na 10 svjetskih jezika. Do danas je u suautorstvu s uvaženim hrvatskim slikarima objavio 6 grafičkih mapa.
More moru kratka je zbirka pjesama u prozi nastala u suradnji s Petrom Andrijaševićem.

Na izložbi je izloženo 25 slika rađenih tehnikom akril na platnu, nastalih tijekom 2014./2015.

U postavu izložbe nalazi se 25 pjesama u prozi nastalih tijekom 2014./2015.

Petar Andrijašević

rođen je 1958. u Splitu.
Osnovnu školu i Gimnaziju završio je u Makarskoj.
Studirao je stomatologiju i ALU u Sarajevu.
Živi u Makarskoj i Genevi.
Izlaže od 1983.

Veljko Barbieri

rođen je 1950. u Splitu.
Jedan je od najpoznatijih hrvatskih književnika. Dosad je objavio 32 knjige proze, eseja i poezije.
Dobitnik je više značajnih domaćih i međunarodnih književnih nagrada, a knjige su mu prevedene na 10 svjetskih jezika. Do danas je u suautorstvu s uvaženim hrvatskim slikarima objavio 6 grafičkih mapa.
More moru kratka je zbirka pjesama u prozi nastala u suradnji s Petrom Andrijaševićem.

Autorskim projektom "More moru" pero Veljka Barbieria i kist Petra Andrijaševića ostvarili su iskrenu i dinamičnu poslanicu o moru. Neznano Barbierijevo more, more je svijeta, misaoni i neimenovani predstavnik ideje mora, uprisutnjeno je na slikama Andrijaševića kao naše more koje, tu pred nama, igra predstavu svoga trajanja. Elementarnost začinjena zavičajnošću uvodi promatrača u meditativno okruženje izložbe "More moru". Istovremeno, prostor poezije i slike oživljava i potiče angažman vida i sluha, upravo onih čula kojima Hegel u svojoj Estetici priznaje osobitu senzualnost.

Vizualna samostalnost stiha i slike u kontinuitetu cijelog postava izložbe govore o slici i pjesmi kao izvanvremenskoj predodžbi situacije u situaciji. Pjesma kao cjelina podsjeća na sliku (čak i doslovno, dok je u postavu nalazimo uokvirenu uz sliku). Slike, stvarne i one jezične, začete su u svijetu sanjâ, onom koji svojom autonomnošću oblikuje poligon neometanog kretanja u željenom smjeru. Stvaralačko kretanje vlastitim svijetom zajedničko je i Petru Andrijaševiću i Veljku Barbieriju.

Slikar secira prostornu stvarnost Zavičaja koju možda i ne primjećujemo ili se pak nemarno odnosimo prema njoj; ne dajući joj značaj koji zaslužuje, a trebali bismo upravo zavičajne vizure sagledavati kritičkim i gotovo bigbrotherovskim okom; jer dok stojimo pred Andrijaševićevim platnima moramo znati kako smo neke vizure kojima su se divili bardovi makarske likovnosti poput Gojaka ili Botterria već nepovratno izgubili, ne samo iz prostora, već i iz sjećanja.

Slikarstvom Petra Andrijaševića dominiraju apstraktne geste. Pejzažna motivika ipak mu svojim

sadržajnim određenjem i prepoznatljivošću koja je prati nije primarna. Tek na osnovnoj razini možemo govoriti o slikarevoj fascinaciji njemu poznatim i dragim krajolikom, no učinak što ga postiže njegovo slikarstvo je drugačiji. Meditativni segment ovog slikarstva preteže u cjelokupnom dojmu predstavljenog opusa što svoj vrhunac ostvaruje na tragu lirske apstrakcije.

Promatrač u raskvašenom i rastopljenom prostoru zagasite i ponekad gotovo jesenske melankolije, biva uveden u svijet promišljanja. Slike Petra Andrijaševića otvoreno korespondiraju sa poezijom u prozi Veljka Barbierija. Slojevi metaforičnih čitanja premeću se na ovim slikama sa slojevima boje i dinamikom poteza. Ponekad neuhvatljiv ritam Andrijaševićevih slika izbalansirati će se tek u supostojanju s Barbierijevom poezijom koja nadahnuće crpi iz mora, prostora koji ostaje ishodište svega. U svojim poetskoproznim tekstovima pjesnik rječju zaustavlja more, ne robeći ga pri tom poput Kserksa, već osluškuje njegove nemire pretačući ih u misaone krokije čije okvire probijaju unutarnje silnice impozantnog vitaliteta, živog i uvjerljivog poput Hokusaijeva Velikog vala.

Stvaralaštvo oba umjetnika pokrenuto je do te mjere da akcija prožima i platno i stih, pa publika svjedoči živom susretu, gotovo sudaru tiskanog jezika i likovne predodžbe. Suglasje verbalnog i vizualnog u dinamičnom dijalogu umijećâ čini ovu izložbu potpuno otvorenom publici, kojoj na dohvat ruke ostaje novo opažajno iskustvo iskrene bliskosti moru, onako kako je to naznačeno i u samom njenom naslovu.

Josip Karamatić

Autorskim projektom "More moru" pero Veljka Barbieria i kist Petra Andrijaševića ostvarili su iskrenu i dinamičnu poslanicu o moru. Neznano Barbierijevo more, more je svijeta, misaoni i neimenovani predstavnik ideje mora, uprisutnjeno je na slikama Andrijaševića kao naše more koje, tu pred nama, igra predstavu svoga trajanja. Elementarnost začinjena zavičajnošću uvodi promatrača u meditativno okruženje izložbe "More moru". Istovremeno, prostor poezije i slike oživljava i potiče angažman vida i sluha, upravo onih čula kojima Hegel u svojoj Estetici priznaje osobitu senzualnost.

Vizualna samostalnost stiha i slike u kontinuitetu cijelog postava izložbe govore o slici i pjesmi kao izvanvremenskoj predodžbi situacije u situaciji. Pjesma kao cjelina podsjeća na sliku (čak i doslovno, dok je u postavu nalazimo uokvirenu uz sliku). Slike, stvarne i one jezične, začete su u svijetu sanjâ, onom koji svojom autonomnošću oblikuje poligon neometanog kretanja u željenom smjeru. Stvaralačko kretanje vlastitim svijetom zajedničko je i Petru Andrijaševiću i Veljku Barbieriju.

Slikar secira prostornu stvarnost Zavičaja koju možda i ne primjećujemo ili se pak nemarno odnosimo prema njoj; ne dajući joj značaj koji zaslužuje, a trebali bismo upravo zavičajne vizure sagledavati kritičkim i gotovo bigbrotherovskim okom; jer dok stojimo pred Andrijaševićevim platnima moramo znati kako smo neke vizure kojima su se divili bardovi makarske likovnosti poput Gojaka ili Botterria već nepovratno izgubili, ne samo iz prostora, već i iz sjećanja.

Slikarstvom Petra Andrijaševića dominiraju apstraktne geste. Pejzažna motivika ipak mu svojim

sadržajnim određenjem i prepoznatljivošću koja je prati nije primarna. Tek na osnovnoj razini možemo govoriti o slikarevoj fascinaciji njemu poznatim i dragim krajolikom, no učinak što ga postiže njegovo slikarstvo je drugačiji. Meditativni segment ovog slikarstva preteže u cjelokupnom dojmu predstavljenog opusa što svoj vrhunac ostvaruje na tragu lirske apstrakcije.

Promatrač u raskvašenom i rastopljenom prostoru zagasite i ponekad gotovo jesenske melankolije, biva uveden u svijet promišljanja. Slike Petra Andrijaševića otvoreno korespondiraju sa poezijom u prozi Veljka Barbierija. Slojevi metaforičnih čitanja premeću se na ovim slikama sa slojevima boje i dinamikom poteza. Ponekad neuhvatljiv ritam Andrijaševićevih slika izbalansirati će se tek u supostojanju s Barbierijevom poezijom koja nadahnuće crpi iz mora, prostora koji ostaje ishodište svega. U svojim poetskoproznim tekstovima pjesnik rječju zaustavlja more, ne robeći ga pri tom poput Kserksa, već osluškuje njegove nemire pretačući ih u misaone krokije čije okvire probijaju unutarnje silnice impozantnog vitaliteta, živog i uvjerljivog poput Hokusaijeva Velikog vala.

Stvaralaštvo oba umjetnika pokrenuto je do te mjere da akcija prožima i platno i stih, pa publika svjedoči živom susretu, gotovo sudaru tiskanog jezika i likovne predodžbe. Suglasje verbalnog i vizualnog u dinamičnom dijalogu umijećâ čini ovu izložbu potpuno otvorenom publici, kojoj na dohvat ruke ostaje novo opažajno iskustvo iskrene bliskosti moru, onako kako je to naznačeno i u samom njenom naslovu.

Josip Karamatić